

Arrest

nr. 213 756 van 11 december 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. TYTGAT
Gulden Vlieslaan 68/10
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese en Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 september 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TYTGAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 juni 2015 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 15 september 2016 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna de commissaris-generaal) de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 22 september 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten ,

naam : A.

voornaam : E.

geboortedatum : (...)1990

geboorteplaats : Accra

nationaliteit : Nigeria

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 15 september 2016 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

Op 18 oktober 2016 dient verzoeker tegen de beslissing van de commissaris-generaal hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 187 487 van 23 mei 2017 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op bij gebrek aan belang. Hij zet uiteen dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt.

Ter terechtzitting deelt de gemachtigde van verweerder mee dat afstand wordt gedaan van voormelde exceptie.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van het non-refoulement beginsel en van de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstrueren van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Eerste onderdeel:

Tegen de asielweigering door het CGVS staat een schorsend beroep open, waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich opnieuw inhoudelijk buigt over de asielaanvraag. De verzoeker heeft van dit recht tijdig en regelmatig gebruik gemaakt (stuk 5).

De uitvoering van de betwiste beslissing zou in strijd zou zijn met non-refoulement beginsel en met artikel 3 EVRM.

Het beroep tegen de weigeringbeslissing van het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen schorst de verplichting om het grondgebied te verlaten.

De uitvoering van de betwiste beslissing zou de verzoeker verhinderen de behandeling van het hoger beroep tegen de weigering beslissing van het CGVS bij te wonen en derhalve in strijd zijn met een correcte toepassing van artikel 6 EVRM.

Men kan niet verwachten van een persoon die zich vluchteling verklaart, rekening houdend met het declaratoir karakter van het vluchtelingenschap, gedurende het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terugkeert, gezien de uitspraak nog moet volgen.

Het nieuwe artikel 1 van de Vreemdelingenwet stelt weliswaar vast dat 'illegaal verblijf' de aanwezigheid is op het grondgebied van een vreemdeling die niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden van toegang tot of het verblijf op het grondgebied.

Een asielzoeker met een asielberoep bij Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beantwoordt hier niet aan, gelet op de opschortende werking van zijn hoger beroep.

De 'beslissing tot verwijdering' is de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt.

Een asielzoeker kan slechts "illegaal" op het grondgebied verblijven indien hij niet meer beschermd wordt door de schorsende werking van het hoger beroep dat hij heeft aangetekend tegen de betwiste weigeringbeslissing van het CGVS. Pas dan kan dus een beslissing tot verwijdering genomen worden.

Rechtspraak van de Raad van State (arrest nr. 206.948) en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arresten nr. 66.328 tot 66.332) stellen dat een asielzoeker belang heeft bij het indienen van een verzoek tot nietigverklaring van de bijlage 13quinquies, bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De minister of zijn gemachtigde was niet verplicht tot het onmiddellijk en vroegtijdig afleveren van een Bevel om het Grondgebied te verlaten in het geval van een negatieve asielbeslissing van het CGVS. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet stelt namelijk "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag", dat de minister kan overgaan tot aflevering van een bevel om het land te verlaten. Het risico op sancties in het land van herkomst, dat nog moet onderzocht worden in het kader van het hoger beroep dat door de verzoeker werd ingesteld, samen genomen met het non-refoulementprincipe uit de Conventie van Genève, verhindert dat een bevel om het grongebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van de verzoeker.

Men kan zulk een bevel volgens de Raad van State niet afleveren indien het in strijd zou zijn met enkele verdragsrechtelijke bepalingen zoals artikelen 3 en 6 EVRM.

Gezien een beroep van volle rechtsmacht mogelijk is na het CGVS, waarbij de grond opnieuw wordt onderzocht, kan een Bevel om het Grondgebied te Verlaten na een weigeringbeslissing van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) steeds een risico inhouden op terugkeer naar het herkomstland waar men een gevaar loopt.

De uitvoering van de bestreden beslissing van de verwerende partij zou de verzoeker, die op 15 oktober 2016, tijdig en regelmatig naar vorm bij de bevoegde instanties hoger beroep heeft aangetekend tegen de weigeringsbeslissingen van het CGVS, verplichten om terug te keren naar zijn regio en land van herkomst zonder het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen af te wachten, waardoor de opschortende werking van dit hoger beroep zou worden teniet gedaan.

Ook andere rechten zoals (steun door het OCMW), recht op inburgeringscursus, recht op een arbeidskaart, recht op een gepaste verzorging, komen ondanks de aflevering van een bijlage 35 door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, in het gedrang.

Tweede onderdeel:

Verzoeker kan duidelijk niet terugkeren naar zijn land en regio van herkomst, omwille van zijn etnische afkomst - Oromo - die lijdt onder ernstige discriminatie en de levensbedreigende en discriminerende houding van de autoriteiten tegenover deze etnische minoriteit, (stukken 12-14)

Hem terugsturen naar zijn land van herkomst, zou een ernstig risico inhouden op discriminatie en vrijheidsberoving wegens zijn seksuele geaardheid.

Terwijl artikel 3 EVRM bepaalt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen"

Dat het eerste middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel en de motiveringsplicht.

Ter adstrueren van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Doordat de betwiste beslissing d.d. 22 september 2016 van de verwerende partij stelt dat:

"REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 15 september W1B werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen,

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen : Big verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot [het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Terwijl:

- *Zelfs indien de minister of zijn gemachtigde verplicht was een Bevel om het Grondgebied te verlaten in het geval van een negatieve asielbeslissing van het CGVS af te leveren, hij niet verplicht was dit onmiddellijk te doen, zonder dat de termijn om een schorsend hoger beroep aan te tekenen tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS verstreken was, en niets hem verhinderde te wachten tot wanneer deze beslissing definitief was geworden of de termijn om hoger beroep aan te tekenen tegen de weigeringsbeslissingen van het CGVS vervallen was. In die mate was het treffen van het bevel om het grondgebied te verlaten minstens voorbarig.*
- *De beginselen van behoorlijk bestuur leggen de uitvoerende macht en de administratieve overheden, waaronder de verwerende partij op, om in de besluitvorming voldoende zorgvuldig te werk te gaan en daardoor de rechtszekerheid niet in het gedrang te brengen, verplichting waaraan de verwerende partij in casu bij het nemen van haar middels huidig verzoekschrift aangevochten beslissing is tekort gekomen nu nergens in de aangehaalde wetgeving de verplichting is voorzien in de gegeven omstandigheden onmiddellijk een bevel te nemen om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten en de verwerende partij nalaat te motiveren waarom zij in de gegeven omstandigheden heeft beslist de bestreden beslissing ten aanzien van Verzoeker in die termen en voorwaarden te nemen.*
- *Dat door op die wijze de aangevochten beslissing d.d. 22 september 2016 aldus te motiveren, een absolute verplichting om onmiddellijk, nog vooraleer de termijn van hoger beroep met volle rechtsmacht, van zijn asielaanvraag verstreken is, een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten wordt ingevoerd, die niet is voorzien in artikel 7, 1ste lid, 2° van de Vreemdelingenwet;*
- *Dat de verwerende partij daardoor een duidelijke inbreuk begaat op het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- *Dat hierdoor de verwerende partij eveneens een inbreuk begaat op het vertrouwensbeginsel vermits de verzoekende partij, bij afwezigheid in artikel 7, 1ste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van de ingeroepen grond tot verplichting om een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten, af te leveren, er mocht op vertrouwen dat zij op het grondgebied mocht blijven zolang haar de termijn om hoger beroep aan te tekenen niet verstreken was om hoger beroep tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS in te dienen en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt behandeld; Dat de verzoekende partij, door deze ongewettigde overweging, in haar vertrouwen is geschonden; Dat het tweede middel bijgevolg ernstig en gegrond is.”*

3.2 De middelen worden wegens hun onderlinge samenhang, samen besproken.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 6 van het EVRM, wijst de Raad erop dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen , Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM vermits hij moet terugkeren terwijl zijn asielaanvraag nog wordt onderzocht, kan hij niet worden gevolgd. De Raad wijst op de opschortende werking van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet. Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd. (...)”*. Bijgevolg kan verzoeker tijdens de termijn waarin hij beroep kan indienen tegen de beslissing van de commissaris-generaal en tijdens het onderzoek van dit beroep door de Raad, niet worden gedwongen het grondgebied te verlaten of terug te keren naar zijn herkomstland. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting in het verzoekschrift geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt. Om tot een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen besluiten dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Verzoeker moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete of

zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Verzoeker laat na zijn beweringen te staven met een begin van bewijs.

De schending van artikel 3 van het EVRM en van het non-refoulementbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing zijn illegaliteit vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. De verwerende partij kon het bestreden bevel pas nemen nadat de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal definitief was geworden. Verzoeker kan evenwel niet worden gevolgd en de Raad verwijst naar artikel 75 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna het vreemdelingenbesluit). Voormeld artikel bepaalt:

“§1.- Het attest van immatriculatie, afgegeven aan de vreemdeling die een eerste asielaanvraag heeft ingediend, wordt verlengd om het verblijf te dekken tot over de aanvraag is beschikt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

§2.- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13Quinques betkend.

(...)”

Verzoeker vervolgt dat de verwerende partij niet verplicht is om een bevel af te geven in geval van een negatieve asielbeslissing, zonder de termijn om een schorsend hoger beroep in te dienen af te wachten. Verzoeker meent dat de verwerende partij met de afgifte van het bevel voorbarig handelt en dat het indruist tegen het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel.

De Raad dient in dit verband te verwijzen naar het arrest Gnandi van het Hof van Justitie. Het Hof stelt dat de derdelander, behoudens wanneer aan hem een verblijfsrecht of een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 6, lid 4 van de richtlijn 2008/115 is verleend, illegaal in de zin van richtlijn 2008/115 verblijft zodra zijn verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg door de beslissingsautoriteit is afgewezen, en dit ongeacht het feit dat toestemming is verleend om in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel tegen deze afwijzing te blijven. Bijgevolg kan meteen na deze afwijzing, of tezamen daarmee in één administratieve handeling, tegen een dergelijke derdelander in beginsel een terugkeerbesluit worden vastgesteld (HvJ 19 juni 2018, Gnandi, nr. C-181/16, ow. 59). De Raad kan verzoeker aldus niet volgen in zijn standpunt dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden afgegeven tijdens de termijn voor het instellen van het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het standpunt dat de illegaliteit niet kan worden vastgesteld zolang de beslissing van de commissaris-generaal niet definitief is geworden.

Het Hof voegt er weliswaar aan toe dat de lidstaten ervoor moeten zorgen dat het rechtsmiddel tegen het besluit tot afwijzing van het verzoek om internationale bescherming ten volle doeltreffend is en dat alle gevolgen van het terugkeerbesluit worden geschorst gedurende de termijn voor het instellen van dit rechtsmiddel en, indien een dergelijk rechtsmiddel wordt ingesteld, tot aan de beslissing daarop. De Raad wijst in dit verband op de opschortende werking van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet.

Ten slotte merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers hoger beroep tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal door de Raad werd behandeld en dat er een arrest is uitgesproken op 23 mei 2017. Er blijkt niet en verzoeker toont ook niet aan dat hij ondertussen geen recht had op opvang, gepaste verzorging, een arbeidskaart en op een inburgeringscursus. Op 7 juni 2017 is de termijn voor de tenuitvoerlegging van het bevel verlengd tot 17 juni 2017.

De schending van het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Beide middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN